

Nagy Attila

DOINA IOANID SORÁRA

Doina Ioanidnak és Lövétei Lázár Lászlónak

*Falevelek egy vizeskannában. Az öregek sose várnak.**
Türelmetlenül, süketen, megvizült szemekké válnak.
Húgyszagúak, mint elhagyott közbudi vagy intenzív osztály –
Imádkozz hát, ha tudsz még – idősebb lettél saját korodnál.

Az öregek nem várnak – de elvárják, hogy érkezz,
Hogy levesükbe, s ami még van, tele szájjal beleétkezz;
Hogy beállítsd a félregombolt mobilt és a tévét:
Öregek, vének s elhagyottak utolsó előtti menedékét...

Falevelek egy vizeskannában – szélben suhogó lepedők.
Foghíjas szájjal vánszorognak létük mélyén az epedők.
Mint mozivásznon: nőknék leple közeledik, tűnik...
Emlékek zörgő perselyét könnyező szemmel gyűrik

Magukba az agg apák és csontra szikkadt hamvanyák.
Mondhatni rájuk: vén szarok és *mitkeresitt* rút banyák –
Karod nyújtanád, el ne essen, maradjon el a műtét!
De mélyen szívod le a hangjuk füstjének rég kihúltét...

Falevelek egy vizeskannában. Az öregek sose várnak.
Irtózatok fakeresztjén lebukott fejű varjak hálnak.
Ibolya lángja csap fel a mélyből – beleremeg tájamb.
Öregek várnak, csonkabonkák – hogy szemük le ne zárjam.

*Doina Ioanid sora (Lövétei Lázár László fordítása)**

FENT, AZ ÖTÖDIKEN

Kattog a lift, fel az emeletre.
Nyugatról jövök, a városból, keletre,
Beszélgetni, szívni a töltetnyi pipát,
Barátom felkurjant s hozzámondja: Vivát!
Barátom is elszív lassan néhány cigit –
Sört iszunk és hisszük, hogy a дума kinyit.

Előbb a csendet óvjuk royal rímbe,
Amit az érett férfikor követ:
Hogy néha az ember dühöng, kivetkezik
Abból, mi illenék, s ragadna követ –
Saját nyállal, tudjuk, csak az állat gyógyít,
De mit mondjunk mi itt most, ha már versben élünk...

Ülünk a teraszon, zavartan nézünk:
A *nincs megoldás* szilánkjain
Harsognak ujjbegyeink.
Távol a város, hol legyűrtként élünk,
Nem vonzanak sorok, sem a mentségeink –
Vagyunk, akár a hajdanvoltak...

(A Király Laci verseiben,
Kik sétalovagoltak?)

Így ér az alkony, két megőszült fejet.
Lent a parkolóban valaki még nevet...
Vagyunk, akik voltunk:
Fölparázslunk, bongunk
S elnézünk hosszan a Somostető felé –
Maradék perceink az éhező szenderé...

Kattog a lift, le, a földszintre visz,
Ahonnan egymagam kullogok tovább.
Nem lehetnék okos'b', se nem ostobább –
Fölnézek – Barátom sehoh az Épben...
(Ki-ki a saját érthetetlen voltát
Írja tovább – Koldus! – az egyszemélyes zsoltárt).